

Le eno je potrebno

Birma

Binkošti praznujemo deseti dan po Jezusovem vnebohodu (petdeseti dan po veliki noči). O binkoštih mislimo že od nekdaj tudi na birmo. Kaj pa je birma? Birma je sprejem mladih ljudi v občestvo vernikov.

Slovesen sprejem v občestvo odraslih poznajo vsi prvobitni rodovi na zemlji. Znanost ga imenuje »inicijacija« (uvajanje). Dečke (in deklice) v določeni starosti uvajajo v svet odraslih s posebnimi obredi. Podvržejo jih tudi mučnim, celo krvavim preskušnjam.

Tudi cerkev je določila za sprejem mladih ljudi v občestvo polnovrednih kristjanov poseben obred. Obred z majhno podrobnostjo – rahlim udarcem po licu – nehote spominja na iniciacijo.

Za šolarje in šolarke iz vernih družin je birma velik dogodek ob vstopu v življenje. Tako je bilo v prejšnjih časih. Ni bilo sicer toliko zunanjega blišča kakor danes, tudi »birmanske ure« so bile komaj znane, bilo pa je dosti notranje prazničnosti.

Staršem je bila prva skrb najti dobrega botra ali botro. Niso gledali toliko na premožnost. Glavno jim je bilo, da je boter obetal izpolnjevanje svoje dolžnosti, da bo namreč »z besedo in zgledom podpiral svojega birmanca v krščanskem življenju.« Birmanec ali birmanka sta morala nato še sama prositi botra ali botro. Šele potem, ko sta boter in botra tudi njima »dala besedo«, je zares veljalo.

Veljalo je pravilo, da sta boter ali botra svojemu birmancu ali birmanki kupila novo obleko, birmanki pa še za na glavo venček iz umetnih rož. Ponekod so fantu kar starši kupili še klobuk in to kar moško številko. Ta mu je bil poklonjen za vse življenje. Od birme do ženitve so ga nosili samo ob največjih praznikih in še tačas samo za v cerkev, tako da je bil na dan poroke kakor nov.

Po cerkvenem nauku nastane med birmancem in botro duhovno sorodstvo. To so naši stari vselej tudi očitno pokazali. V Tržiču je šel

vsak moški zmeraj odkrit mimo hiše, kjer so bili doma botri njihove rodbine, čeprav ni bilo nobenega ne pri oknu ne okoli hiše. Ko bi ga bil mimoidočega vprašal, zakaj nese klobuk v roki, bi bil prav po tržiško ves začuden odgovoril: »Ješta no, al na veš, da smo pr tej hiš u botrine?« Hvaležnost in spoštovanje do botrov sta bila sploh – in sta še danes – dolžnost za vse življenje.

Kako pa se vi spominjate svoje birme ali imate kakšno lepo izkušnjo z botrom, zapišite in jo podelite z nami.

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Nad morilci sv. Vida je nebo rohnelo z bliski in gromom

Ta svetnik je zelo češčen. Najbolj veličastno cerkev ima v Pragi, v Sloveniji pa mu je posvečenih kar enainštirideset cerkva. Nekatere med njimi so celo najstarejše. Zato strokovnjaki ugibajo, če ni v njihovem krščanskem nastanku sled poganskega boga Svetovita, ki so ga častili naši predniki. Naj bo kakor koli, tudi mi še poznamo veselo poletno pesem *Sveti Vid prišel bo, češnje zorijo; fantje na travniku rož'ce kosijo*. Po sv. Vidu se imenujejo tudi nekateri kraji. Recimo Šentvid in Šembid ali pa St. Veit v Avstriji. Ljudje ga prosijo za zdravje oči in živcev, če pa bi nas pičila kača ali strupena žuželka, se priporočimo prav njemu, sv. Vidu.

Njegovo ime je zapisano že v najstarejših koledarjih. V Rimu so zgodaj sezidali cerkev prav njemu v čast.

To je moral biti pa kak imeniten gospod? Ali je bil škof in morebiti celo papež? Daleč od tega! Bil je – otrok! Star je bil le sedem let, pa je bil tako pogumen, da je upal za vero umreti. Najbrž je bil doma na Siciliji. Oče je bil pogan in ugleden človek. Lahko mu je priskrbel dojiljo in še posebnega vzgojitelja. Oba sta Vida skrivaj poučevala o Bogu in ga krstila.

Ko je za to zvedel oče, je bil ogenj v strehi! Strahovito se je razsrdil. Kdo neki mu je izdal, da je Videk kristjan? Sam je opazil, kako otrok sklepa roke in moli. Natepel ga je. Namesto, da bi Vid vsaj jokal, se mu je pa prijazno zahvalil. Pred novo očetovo jezo je z vzgojiteljema zbežal od doma. Pobožna zgodba pripoveduje, da je povsod ozdravljaj bolnike. Tudi take, ki jih je mučila božjast. Ves čas je imel v roki križ in nikogar se ni bal.

Preganjanci kristjanov so ga odgnali v Rim pred krvoločnega cesarja Dioklecijana. Tudi on je imel božjastnega sina. Vid ga je s križem blagoslovil in bolezen je izginila. Strogi cesar pa je kljub temu zahteval, da se Vid in njegova vzgojiteljica odpovedo veri v Boga. »To pa ne!« so rekli v en glas. »Mi verujemo v Boga. V Očeta in Sina in Svetega Duha.«

Sledila je kazen. Vrgli so jih v sod vrelega olja. Toda ostali so živi. Zdaj je cesar ukazal: »Vrzite jih levom!« Namesto, da bi jih raztrgali, pripoveduje zgodba, so jim prijazno lizali noge. »Na natezalnico,« se je glasil naslednji cesarjev ukaz, »potem pa naj brez milosti zgubijo glavo!«

To se je res zgodilo okrog leta 300. Menda so takrat z neba v strašni nevihti švigale strele. Zato se sv. Vidu še zdaj priporočamo, kadar se bliska in gmi.

Po njegovi mučeniški smrti so kristjani spoštljivo pokopali Vidovo telo. God sv. Vida je 15. junija. »O svetem Vid', se noč in dan vid',« pravi pregovor. Pa ne le to! Sv. Vid premore še eno svetlobo. To je svetloba vere in velike ljubezni do Boga.

Sveti Vid, prosil za nas!

Berta Golob, *Svetniki, božji prijatelji*

Zgodba o Tadeju

Bliža se konec šolskega leta in z njim tako zaželene počitnice. Spomin mi seže daleč nazaj. V dolgoletni pedagoški praksi sem se vsako leto ob tem času spraševala, ali nisem morda komu nehote storila krivico in mu s tem zagrenila počitniške dni. Nekateri otroci doživljajo v času šolanja hude krize, zato pa niso krivi le oni, temveč tudi starši in pedagoški delavci.

Z nostalgijo še sedaj vsako leto opazujem šolarje, kako veselo in razposajeno zapuščajo zadnji dan pouka hišo učenosti – polni so pričakovanj in načrtov.

Opisala bom primer učenca Tadeja, ki je sam spoznal, kdo je „dober učitelj“.

Neka učiteljica je povedala na prvi dan šole v 5. razredu, da ima vse učence v razredu enako rada. To ni povedala po resnici, ker je v prvi vrsti, zavaljen v svoj stol, sedel neurejen fantek Tadej. Učiteljica je videla fanta že pred enim letom in opazila, da se fant ni družil z drugimi

sošolci, oblačila so bila neurejena in vedno je bil umazan. Tadej je bil včasih neprijeten, zato je učiteljica z veseljem črtala njegove naloge z rdečim svinčnikom in na koncu napisala v redovalnico eno veliko „1“. Vodstvo šole, kjer je delala učiteljica, je zahtevalo, da se učitelji seznanijo z zgodovino svojih učencev. Tadejeve zapise prejšnjih let je pustila za konec. Ko jih je prebrala, je bila zelo presenečena. Tadejeva učiteljica iz 1. razreda je zapisala: „Tadej je nasmejan in zelo odprt otrok. Vedno opravlja naloge, se zelo marljivo uči in je vzornega vedenja. S svojo prisotnostjo vnaša veselje v svojo okolico.“ Tadejeva učiteljica iz 2. razreda je zapisala: „Tadej je odličen učenec, prijatelji v razredu ga imajo zelo radi, ampak on je zelo zaskrbljen, ker je njegova mama težko bolna in Tadej živi doma v stresu.“ Učiteljica 3. razreda je zabeležila: „Težko ga je prizadela smrt mame. Še naprej se trudi dati vse najboljše od sebe, ampak mu oče ne posveča dovolj časa in pozornosti. Če se v kratkem kaj ne ukrene, bo njegovo družinsko življenje uničeno.“ Učiteljica 4. razreda pa je zapisala: „Tadej je zaprt vase in ne kaže nobenega zanimanja za šolo. Nima prijateljev in včasih kar zaspi v učilnici.“

Zdaj je učiteljica ugotovila njegov problem in počutila se je zelo osramočeno. Kmalu so otroci prinesli učiteljicam darilca za božične praznike. Vsa darila učencev 5. razreda so bila zavita v prekrasnem papirju, razen darilo Tadeja. Njegovo darilo je bilo zavito v rjav, grob papir, ki je ostal od kakšnega nakupa. Učiteljico je zbolelo, ko je morala odpreti to darilo pred razredom. Vsi učenci so prasnili v smeh, ko je iz papirja vzela staro zapestnico iz umetnih kamnov, na kateri je manjkalo nekaj kamnov in na pol prazno stekleničko parfuma. Otroški smeh je zamrl, ko se je učiteljica navduševala nad darilom. Zapestnico je dala na roko in odišavila se je s parfumom. Po končanem pouku je Tadej ostal nekaj minut v razredu, stopil k učiteljici in rekel: „Gospa učiteljica, danes dišite ravno tako, kot je včasih dišala moja mama.“ Ko je še Tadej zapustil razred, se je razjokala. Tega dne je končala s poukom branja, pisanja in aritmetike in začela je učiti otroke v pravem pomenu besede, z občutkom in ljubeznijo. Poseben trud je posvečala Tadeju in kmalu ugotovila, da je kot preroben. Bolj, ko ga je opogumljala, bolj je napredoval. Do konca šolskega leta je Tadej postal eden od najpametnejših učencev v razredu in je kmalu postal njen „ljubljenček“.

Čez leto dni je v razredu našla listek od Tadeja, namenjen njej, na katerem je pisalo, da je ona najboljša učiteljica na svetu. Čez šest let je dobila pismo od Tadeja. Napisal ji je, da je končal srednjo šolo z zelo dobrim uspehom in da je ona še vedno njegova najboljša učiteljica. Čez

štiri leta je spet dobila pismo, v katerem Tadej sporoča, da je nadaljeval s šolanjem. Čeprav je bil to za njega trd oreh, se je potrudil in bo kmalu diplomiral kot najboljši študent na fakulteti. Spet se ji je zahvalil kot najboljši učiteljici. Potem so do naslednjega pisma minila štiri leta. Zdaj se je podpisal z daljšim naslovom, pred katerim je bil naziv magistra. Tudi tokrat je čutil potrebo sporočiti to njegovi najboljši učiteljici.

Zgodba pa še ni končana. Kot že predpostavljate, se je naslednjo pomlad spet oglasil in sporočil, da je spoznal dobro dekle in da v kratkem načrtujeta poroko. Oče mu je pred nekaj leti umrl in prosil je učiteljico, naj se udeleži obreda poroke, na kateri bo sedla na častno mesto, ki pripada mami ženina. Seveda je povabilo z veseljem sprejela in se udeležila obreda. Na roko si je dala zapestnico, ki ji jo je podaril ženin pred mnogimi leti in uporabila parfum, katerega je mama zadnjič uporabila na svoji zadnji družinski božični večerji. Tadej jo je prisrčno objel in ji prišepnil na uho: „Hvala, ker ste verjeli vame. Od srca vam hvala, ker ste toliko naredili, da se počutim kot človek in da imam pravico delovati v življenju, kot mislim, da je najbolj prav.“ Odgovorila mu je s solznimi očmi: „Tebi hvala. Ti si bil tisti, ki si mi odprl oči in pokazal pravo pot, po kateri sem celo življenje učila tako, kot bi morali učiti vsi učitelji tega sveta. V tebi sem videla Jezusovo pot in po njegovi poti skušala peljati vse svoje življenje.“

Leta so tekla. Učiteljica je v svoji samoti prišla do spoznanja, da se mora preseliti tja, kjer ji bodo lahko pomagali preživeti zadnja leta svojega življenja. Ko je vstopila v svojo novo domovanje in premišljevala, kdo ji bo odslej delal družbo v domski sobi, je presenečeno ugotovila, da jo v novi sobi čaka Tadej in njegova družina. „Le kako ste vedeli, da pridem sem?“ je vprašala. „Sem nas je pripeljal klic vaše ljubezni,“ je rekel Tadej, „in vsakič, ko bomo doma, boste naš gost na nedeljskih kosilih. Veste, nisem pozabil in ne bom, da bi bil sedaj verjetno zapuščen možakar, če ne bi srečal vas in vaše vere vame.“

Priredila stanovalka M. Č.

LITERARNI KOTIČEK

Oh, ta mlečna kaša, ki jo jaz tako rada jem,
pa tega nikomur ne povem,
da bi mi jo snedel, tega se bojim,
zato je res najbolje, da molčim.

Močnik mački sta lizali
iz črepinje pred vežo,
nista se nikogar bali,
ne za rep ne za glavo.

Dvigni se mi nad podplate,
pasjeglavi potepuh,
ako planem s krepplji nate,
mi ostaneš za vedno gluh.

Zapisala Marija Dragman

Abraham Lincoln – šestnajsti predsednik ZDA

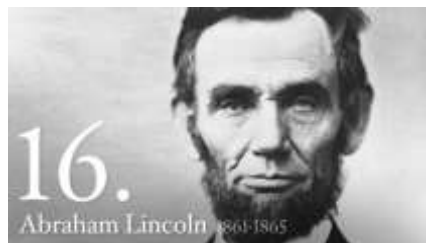

V kinu se vrti film z naslovom Lincoln. Nominiran je za 12 oskarjev. Ko sem v medijih prebrala to novico, sem se spomnila na življenje tega res izjemnega človeka. V času študija mi je bila pri predmetu Psihologija podjetništva dodeljena naloga, da proučim njegovo življenje. In bolj ko sem se poglobljala vanj, bolj sem spoznavala, da je to mož, od

katerega se lahko ogromno naučim:

- Rodil se je leta 1809 v skromni družini.
- Pri dveh letih mu umre bratec.
- Ko dopolni sedem let, bi skoraj utonil.
- Čez dve leti mu umre mama, na katero je močno navezan.
- Oče se ponovno poroči in dobi mačeho, kar ga hudo prizadene.
- Pri 10-ih letih ga močno brcne konj, dolgo se bori za življenje zaradi notranjih poškodb.
- Ko je dopolnil 16 let, je šel služiti, da bi lahko vzdrževal družino, ki je bila pregnana od doma.
- Čez tri leta mu ob porodu umre sestra, katero je imel zelo rad.
- Pri 23 letih je izgubil službo in postal brezposeln.
- Naslednje leto ustanovi svojo trgovino z živili, ki propade čez leto dni.
- Ko dopolni 26 let, mu umre ljuba zaročenka, s katero je želel ustvariti dom.
- Pri 27 letih doživi živčni zlom.
- V starosti 32 let je bil poražen v bitki z državno zakonodajo.
- Čez leto dni ustanovi novo podjetje, a ga pripelje do bankrota.

- Naslednjih 17 let je odplačeval dolg, ki si ga je nakopal z izposojjo denarja pri prijateljih, z namenom, da bi posel zaživel.
- Ko je bil star 34 let, so ga organi znova »privili« zaradi političnega nasprotovanja, želje po spreminjanju obstoječe zakonodaje.
- Izgubil je na lokalnih volitvah v starosti 38 let.
- Izgubil je bitko za kongresnika, ko je bil star 43 let.
- Izgubil je bitko za kongresnika, ko je bil star 46 let.
- Izgubil je bitko za kongresnika, ko je bil star 48 let.
- Izgubil je v bitki za senatorja, ko je bil star 54 let.
- Ko je imel 56 let, je bil zaman ves napor, da bi postal podpredsednik. Na volitvah je dobil manj kot 100 glasov.
- Ponovno je izgubil v bitki za senatorja v starosti 58 let in še vedno ni obupal.
- Ko je dopolnil 60 let, je bil izbran za šestnajstega predsednika Združenih držav Amerike.
- Od leta 1861 do 1865 je pod njegovim predsedovanjem potekala državljanska vojna in v tej najstrašnejši uri svojega naroda je segel globoko vase in našel nekaj veličastnega, večnega:
- »Če suženjstvo ni krivica, ni krivica nič,« je njegova zadnja misel v pismu iz leta 1865, po zmagi Severa nad Jugom.

Lincoln je bil presenetljiva oseba. Bil je umirjen in tih, čustveno in moralno razklan, daleč od klasičnega heroja, popolnega predsednika. Po njegovi zaslugi so sprejeli 13. amandma k ustavi ZDA, s katerim so prepovedali suženjstvo. Čeprav se nam danes zdi ta del zakonodaje samoumeven, je Lincoln, da je omogočil njegovo sprejetje, stopal po robu zakonitosti, legalnosti, po meji med belimi in črnimi. Kljub številnim oviram, padcem, neuspehom, ni obupal. Verjel je vase, verjel je, da ga Bog pošilja v osebne boje z namenom, da spremeni svet na bolje. In uspelo mu je spremeniti usodo milijonov temnopoltih ljudi, ki so stoletja živeli v suženjstvu. Bil je človek, ki je padal, človek, ki ni imel, kot radi rečemo, sreče v življenju. A kljub temu je postal eden najuspešnejših mož, predsednik, ki je pustil zelo velik pečat v zgodovini človeštva. V življenju res ni imel sreče, imel pa je močno vero vase, vero v Boga. Vsi njegovi neuspehi so ga naredili modrega, razumnega, vztrajnega. Kalili in vodili so ga, da bo pripravljen na dan, ko ga bo narod potreboval, ko ga bo Bog izbral.

Terezija

Sedela je v sobi
in držala v naročju otroka.
Dete je spalo, njeno srce ga je opazovalo.
Zaslutilo je skrivne moči,
ki jih prebudi le ljubezen do otroka.
Dete je mirno spalo,
počutilo se je varno
in po njegovem obrazu se je razlil
nasmeh, svetel kot sonce.
Obsijalo je njeno srce
in zaradi te svetlobe
je vedno znova pozabila
na trenutke odrekanja.

Tadeja

Čas, ko zorijo češnje

Pri hiši našega dedka je bilo več otrok. Eden izmed sinov je naš oče. Naredil je hišo na dedovem posestvu. To je lep, hribovit del kmetije. Na tem hribu so rastla velika češnjeva drevesa, na njih pa zorele debele, rdeče, sladke češnje. Vsa vas je hodila k nam po češnje. Ostali očetovi bratje in sestre so se oženili in odselili po drugih bližnjih vaseh ali celo dlje po svetu. Ena izmed sester pa se je odselila v mesto, ker se je omožila z muzikantom, ki je živel v mestu. Teta je rada prihajala k nam na obisk. Najraje je prišla v času, ko so zorele češnje. Ta pomlad je bila topla, zato so češnje zgodaj zorele. Teta se je pripeljala zjutraj z avtobusom. Vsa vesela in vznemirjena zaradi prihoda v domači kraj je kar blestela. Lase je imela visoko spete. Pričeska jo je naredila baročno. Oblečena je bila v svileno rožnato srajco modernega kroja in kratko črno krilo, obuta pa v prekrasne lakaste čevlje, ki so bile okrašene s pentljami. Okoli vratu pa se ji je lesketala ogrlica. Rdeča in okrogla lička so ji dajala videz kraljične, ki sem jo videla na sliki v sestriini šolski knjigi. Mama je imela dolge lase, spletene v kite, pokrite z ruto.

Oblečena je bila v dolgo, nabrano pisano krilo in laneno srajco preprostega kroja. Vedno je nosila predpasnik. V njega si je obrisala čiste roke, ko jih je umila. Obraz veder, vendar v primerjavi s tetinim resnoben. Tetin obisk je jutranja opravila časovno zamaknil. Po kuhinji je zadišalo po ocvrtih jajčkah in sveže kuhani kavi. Mama je teti pripravila bogat zajtrk. Oče je hitro pozajtrkoval in odšel iz hiše po kmečkih opravilih, pustil je ženski, naj se pogovorita v miru. S sestro sva sedeli nasproti tete in jo opazovali. Jedla je dolgo in počasi, vsak grizljaj je počasi nesla v usta, potem dolgo žvečila in nazadnje le pogoltnila. Vmes se je pogovarjala z mamo. Omenila je, da je videla, da so češnje že zrele, ko je prihajala, češ, da se je bala, da je prišla prezgodaj in da še niso zrele. Tako pa je bila pomirjena. Opazila je, kako jo midve s sestro gledava. Nasmehnila se je, snela svojo ogrlico in jo nama ponudila. »Dajta poskusiti,« je rekla. Pograbili sva ogrlico in stekli iz hiše. Oddaljili sva se z dvorišča na travnik, da bi v miru pomerili to prekrasno lesketajočo se ogrlico. Zagrabili sva jo hkrati. Vsaka jo je želela imeti prva za vratom. Nenadno se je nit ogrlice strgala. Okrogle, lesketajoče se kroglice so zaplesale po zraku in padajoč v visoko travo, izginjale. V sestri roki je ostala prazna prosojna nit. Panično sva iskali med travo, vendar kroglic ni bilo več. Medtem sem si zaman brisala solze, ki so znova in znova močile žareča lica. Sestri se je posrečilo, da je našla nekaj lesketajočih kroglic. »Ne jokaj,« me je tolažila. Zagrabila me je za roko in močno povlekla za seboj. »Spomnila sem se,« je dodala. Mama vedno poseje malo graha, na vrtu pa zraste veliko, dajva enako narediti s temi kroglicami. Potem narediva vsaki svojo ogrlico, pa še za teto. Pritekli sva na vrt. Na gredico, kjer je rastel skrbno oplet grah, sva s prsti rahlo izkopali jamico, v njo pa nasuli kroglice. Potem sva jamico zagrebli z zemljo. Solze so se mi čarobno posušile v veri, da sva stvar s tem rešili. Odhiteli sva v hlev, spustili živino na pašo. Pri tem pa pazili, da ne bi zganjali nobenega hrupa. Ko se je dan močno prevesil v popoldne in se je živina nehala pasti ter začela prežvekovati, sva se vrnili domov. Domači so se čudili, kako to, da sva tako dolgo ostali z živino na paši. Mati nama je postavila na mizo skledo žgancev, prelito s toplim mlekom. Želodca sta se že oglašala s kruljenjem. Basali sva si v usta in imeli na ličkih izbokline kot hrček, ko si polni svojo ustno votlino s hrano. Medtem se je teta že odpeljala z avtobusom v mesto z veliko košaro, polno rdečih češenj. Ogrlice ni nihče omenil.

S sestro sva stali pod velikim češnjevim drevesom. Sestra je držala za upognjeno vejo. Obe sva zobali češnje, med tem opazovali domačijo in

njeno okolico. Ja, veliko se je spremenilo v tem času, odkar smo odrasli in šli vsak po svoji poti. Češnjevih dreves je manj, nekaj pa jih je na novo zasajenih. Narava nas mirno in vztrajno uči minljivosti. Bližnji gozdički so se spremenili v gozdove, tako da zakrivajo pogled na sosednje hiše. »Najraje prihajam sem v času zorenja češenj,« povem sestri z nasmeškom na obrazu. »Se pridružujem tvoji izjavi,« mi odgovori in mi pomežikne. Nenadoma spusti češnjevo vejo, ki odskoči v zrak. Zgrabi me za roko in stečeva proti vrtu kot pred mnogimi leti. Na vrtu je nova gospodarica zasejala in zasadila povrtnino po svojem okusu in presoji. Razlika je očitna. Sestra poišče gredico graha in stopi do nje. Naroči mi: »Zamiži.« Upoštevam navodila in zamižim. V dlani nekaj začutim. Sestra mi je nekaj položila vanjo. Odprem oči in na dlani zagledam ogrlico, zelo podobno tetini, ki sva jo nekoč nekje tukaj posejali. Obe se glasno zasmeeva. Vprašam jo: »Kaj pa teta, kako bomo z njo poravnali račune?« Njej spletiva venček iz cvetlic, ki rastejo pod češnjo. Ogrlico je pozabila tisti trenutek, ko si jo je snela, drugače nama je ne bi dala.« Po toplem objemu odideva vsaka v svojo smer, domov. Od spominov se ne živi, pametno pa se je z njimi spoprijateljiti.

Zagorka

SPOMINSKE DROBTINICE

Obisk v DMM – nastop okteta Pa kol'k'r tol'k'

Bili smo povabljeni na koncert. Bilo nas je 12, nekaj s hoduljami, nekaj brez, jaz sem bila z vozičkom. Peljal nas je tja in nazaj naš receptor Andrej. Mene in še eno gospo je peljal v drugi vožnji. Med potjo nam je povedal, da ima tudi on staro mamo v

Domu in da je zadovoljna. Tudi v dvorano me je zapeljal in mi predstavil svojo staro mamo.

Jaz sem pa tudi gledala, če je med stanovalci Anica Zupančič, mama od moža moje vnukinje. Našli sva se. Neka gospa naju je tudi fotografirala. Nato se je pričel nastop. Pevce smo pozdravili z aplavzom.

Teh pevcev je osem, vsi so že upokojeni. Lepo je tudi, ko so vsi enako oblečeni, v rdeče srajce in črne hlače. Eden od pevcev, Matija Logar, je tudi zborovodja Upokojenskega ženskega pevskega zbora Logatec, ki je pri nas že dostikrat nastopal. Zapeli so nam več lepih pesmi. Med njimi tudi »Pleničke je prav'la«, imeli so tudi razne inštrumente.

Za konec so bili obdarjeni vsak z eno lepo rožico. Vsi skupaj pa smo bili povabljeni na kavo, pecivo, sok. Pevcem pa so ponudili tudi kozarček rujnega. Ko smo se vračali domov, sem šla tudi z drugo vožnjo. Med vožnjo smo si z gospema iz Doma izmenjale še nekaj besed. Vprašali sta me, kako se poznam z gospo Anico. Pa sem jima razložila. Moram reči, da je bilo prav prijetno in da smo bili vsi zadovoljni z nastopom in obiskom Doma Marije in Marte.

Ivanka Pečenik

Zahvala koprski škofiji

Smo se danes skupaj zbrale,
da zahvalo bi vam dale.
Naj Bog poplača Vam obilo,
za prekrasno nam darilo.

Ker tega nismo pričakovale,
vse smo brez besed ostale,
zato sedaj se zahvalimo
in mnogo zdravja Vam želimo!

In še v imenu Marije Šavli,
ki že dolgo v postelji leži,
ko vidi jopo, se posmeje
in obleči jo želi.

Je kuharica s Poljan na sliki,
ni važno, kdo smo in od kod,
da le ljubimo Njegovo pot.

**darilo koprške škofije -
rdeče jakne.**

Tako je zdaj naše stanje,
smo v Domu, ne doma.
Ko pa pride zadnja ura,
naj nas Marija pripelje do Boga.

In g. Medvešček Stanko, kaj počne?
Moli, poje in kaj lepega pove.
Čprav narobe – samo, da je.

Hvaležne kuharice

Pri Mariji Pomočnici na Rakovniku

Prve dni v maju smo se varovanci Doma Marije in Marte odpravili na božjo pot k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Čudovito lep, sončen dan, kratka pot. To je vsakoletno romanje katoliških petih domov. Cerkev smo dodobra napolnili. Somaševalo je šest duhovnikov. Voditelj maše je imel tako lep govor o „domu“. Kaj je dom? V mojih otroških letih je že obstajal dom, ki so ga oskrbovale redovnice. Imenoval se je pa „hiralnica“. O, kako težka beseda. Danes pa je Dom res dom, kjer smo doma.

Dobro se počutimo, smo lepo postreženi, poskrbijo tudi za zdravje.

Naj se tako nadaljuje še naprej.

Hvaležna udeleženka

Nizozemska

Skupina zaposlenih delavk v Domu se nas je odločila, da odpotujemo v najlepšem mesecu maju v najlepšo deželo cvetja, Nizozemsko. Z letališča v Benetkah smo vzletele proti Amsterdamu. Po pristanku smo se najprej ustavile v mestu Lisse in si ogledale čudovito razstavo cvetja v Keukenhofu, ki jo nizozemski vrtnarji pripravijo vsako leto v času cvetenja raznobarnih tulipanov, narcis, hijacint, orhidej in ostalega cvetja. V Aalsmeru smo si ogledale največjo borzno hišo cvetja na svetu. Tudi stavba, v kateri organizirajo dražbe, je med največjimi trgovskimi stavbami. Polja so prečudovita v vseh mogočih barvah raznovrstnega cvetja. Raziskovale in občudovale smo

amsterdamske ulice. Obiskale smo brusilnico diamantov, kjer smo spoznale vse njihove značilnosti. Nadaljevale smo z obiskom Muzeja voščenih lutk, kjer smo se srečale z neskončno množico slavnih osebnosti, celo s papežem Janezom Pavlom II. Sprehodile smo se po najdaljši nakupovalni ulici Kalverstrat. Nato smo nadaljevale z ogledom trga Dam, Kraljeve palače, Rdeče četrti, Rembrantove hiše, hiše Ane Frank, tržnico cvetja Bloemenmarkt. Zanimivo je bilo tudi raziskovanje muzeja ene najbolj znanih pivovarn na svetu, Haineken, kjer smo poizkusile odličen hmeljev napitek. Mesto Delft pa je znano po odličnih ročno obdelanih izdelkih iz keramike. Pot smo nadaljevale v Rotterdam, ki je eno največjih pristaniških mest. Povzpele smo se na mestni simbol, več kot 100 m visok razgledni stolp. Ustavile smo se tudi v mestu Den Haag, kjer domujeta parlament, mednarodno sodišče in nekdanja nizozemska kraljica Beatrix. Obiskale smo tudi največje nizozemsko letovišče v Scheveningenu. V vasici Zaanse Schans pa smo spoznale tipično nizozemsko tradicijo, kjer so doma mlini na veter, coklarna in sirarna. Volendam je ribiška vasica ob velikem jezeru, kjer še vedno velja, da domačini nosijo tradicionalno nošo. Moški ohlapne črne hlače in cokle, ter ženske posebne poškrbljene – poštirkane čipke. Popeljale smo se tudi z ladjico po 400 let starih kanalih, s katere je prekrasen razgled na prelepo deželo cvetja, katere velik del leži pod morsko gladino. Prekrasen izlet po prekrasni deželi cvetja.

Terezija

Pa kol'k'r tol'k'

AKTIVNOSTI V JUNIJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ EMAVS: torek ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije
TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v kapeli Doma;
ČETRTEK ob 9. uri: ustvarjalna delavnica v delovni terapiji;
SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
SREDA, 5. 6. 2013, ob 9. uri: vrtec na obisku;
TOREK, 11. 6. 2013, izlet pogovornih skupin v Bistro, ogled muzeja;
ČETRTEK, 13. 6. 2013, ob 9. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
PETEK, 14. 6. 2013, ob 15. uri: praznovanje rojstnih dni stanovalcev;
SREDA, 19. 6. 2013, ob 9. uri: vrtec na obisku;
PETEK, 21. 6. 2013, ob 15. uri: zaključek pogovornih skupin;
ČETRTEK, 27. 6. 2013, ob 9. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

**HELENA KOSAR
AVGUŠTINA ŠKRLJ
ALOJZIJ TRČEK**

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Naštejte imena živali, ki se začnejo na črko S

SLON, _____, _____, _____, _____, _____,
_____, _____, _____, _____, _____.

Razvrstite živali glede na skupne značilnosti!

SINICA, SLON, SVIZEC, SRAKA, SLAVEC, SRNA, SOKOL, SPUŽVA,
SKOBEČ, SIPA, SOM, SLEPEC, SOVA, STONOGA, SKAT.

KOPNO	VODA	ZRAK

Še bolj natančno:

PTICE PEVKE: _____

UJEDE: _____

SMEJALNICA

Meja med nebese in peklom je bila poškodovana od neznanega storilca. Satan je v nebesa poslal pismo: „Zahvaljujoč poškodovani meji, so naši odvetniki ugotovili, da ste si prilastili del našega ozemlja. Če ga ne boste vrnili, bodo naši odvetniki vložili tožbo!“ Odgovor iz nebes: „Vrnili vam bomo vaše ozemlje, saj pri nas v nebesih žal nimamo nobenega odvetnika, da bi nas lahko zastopal v pravdi!“

Peter je prvič na morju. Previdno se premika po plaži, nato pa pristopi k reševalcu in ga vpraša: „Ali je tu kaj meduz?“ „Kar brez skrbi bodite. Morski psi so vse meduze pregnali!“

„Mihec, ko boš očetu pokazal spričevalo, bo gotovo dobil čisto sive lase!“ reče učitelj. „Verjetno bo vesel, saj je že dolgo plešast!“ odvrne Mihec.

M. Č.